

ZAMAN USTASI

PELİN GANSU SARIYILDIZ

ZAMAN USTASI

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Pelin Cansu Sarıyıldız
RESİMLEYEN: Volkan Akmeşe
EDİTÖR: Barış İnce
SON OKUMA: Onur Çandır
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Mart 2025 (2000 adet)

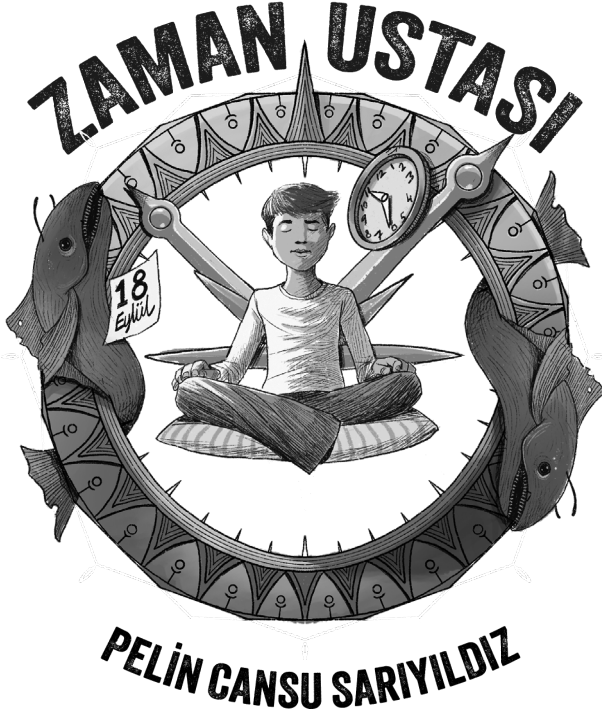
ISBN: 978-605-285-687-1

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

2023 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Üçüncülük Ödülü

Pelin

Cansu

Sarıyıldız

1991 yılında Ankara'da doğdu. Derslerde bile sıranın altından kitap okuyan bir çocuk olarak hep yazar olma hayali kurdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi İnşaat Mühendisliği bölümünü bitirdi. Çocukluk düşünün peşinden gidebilmek için yüksek lisansı yarıda bıraktı. Ankara'da mühendis olarak çalışıyor ve masasının altından kitap okumaya devam ediyor.

Bölümler

Sürpriz ... 7

İki Yeni Arkadaş ... 15

Çiçekler Yeniden Dikiliyor ... 20

Dev Çınar Ağacının Altında ... 31

Gölün Kıyısında Tutulmayı Bekleyen Adam ... 39

Ters Giden Şeyler ... 49

Upuzun Sıralar ... 60

Bulutların Üstünde ... 76

Doğum Günü ... 107

1

Sürpriz

18 Eylül, çoğu insan için sıradan bir tarihtir. Yılın geri kalan günlerine kıyasla özel hiçbir tarafı yoktur, tabii sonbaharın kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamasını değişiklikten saymazsanız. Hafızanızı biraz zorlayın. Sizin için de bir şey ifade etmiyor mu? Eh, sizi bilemem ama bu tarih, Alper için çok önemliydi.

Çünkü 18 Eylül, Alper'in doğum günüydü.

Her yıl annesi ve babası Alper'e doğum gününde ortak bir hediye alırdı. Bu hediyeler yakın bir zamana kadar hep araba olmuştu: Yarış arabası, uzaktan kumandalı araba, akülü araba ve buna

benzer şeyler. Son iki yaş gününde aldıkları ise büyümüş çocuklara verilen hediyelerdendi: Bir bisiklet ve bir scooter.

Alper her yıl hediyesini heyecanla bekler, onun ne olduğunu tahmin etmeye çalışır ve genellikle tahmininde haklı çıkar. Bu yüzden annesi ve babası hediye konusunu asla açmaz, sanki 18 Eylül tıpkı sizin de düşündüğünüz gibi sıradan bir günmüş gibi davranırdı. Bu sayede sürprizi kaçmamış olurdu.

Ama o yıl, beklenmedik bir şey oldu.

Pazar sabahı hep birlikte kahvaltı ederlerken annesi elinde tuttuğu tavadan Alper'in tabağına bir parça omlet kaydırdı ve şöyle dedi: "Çok sabırsızlanmıyorum, bu yılki hediyene bayılacaksınız."

Alper heyecanla nefesini tuttu, ağızındaki lokma da öylece kalakaldı.

Annesi bunu söylediğinde tarih 18 Ağustos'tu. Yani Alper'in doğum gününe daha bir ay vardı.

İlk kez bir ay öncesinden almışlardı hediyeyi. Ve ilk kez, annesi bile çok beğenmiş, kendini tutamayıp böyle bir şey söylemişti. Bu seferki çok büyük, olağanüstü, akla hayale sığmayan bir şey olmalıydı.

"Ne aldınız?" diye sordu Alper.

Annesi başını kararlılıkla iki yana salladı. "Söyleyemem, sürpriz."

Ama en azından bu yıl bir değişiklik yapmaları gerekmez miydi? Çünkü bu, en önemli doğum günüydü. Geri kalan yıllar başka, bu seferki başkaydı.

“Neden bu sene bu kadar ısrarcısın??” dedi babası.

“On yaşına giriyorum. Yani artık yaşım rakam değil, sayı olacak.”

Babası bir kahkaha attı. “Eh, doğru söze ne denir. Ama yine de sürpriz sürprizdir. Beklemen gerek.”

Beklemek Alper için taş taşımaktan, kollarında kocaman bir karpuzla koşmaktan, dağları tek adıyla atlaya zıplaya geçmekten daha zordu.

“Bir ay bekleyeceksin sadece,” dedi annesi.

“Ama o kadar uzun süre nasıl beklerim? Ya siz verene kadar hediyeye bir şey olursa? Ben onu odamda sizin için koruyabilirim.”

Ama ne söylerse söylesin annesini de babasını da ikna edemedi. Her seferinde aldığı cevap, sabırlı olması gerektiğiydi.

Ne var ki sabırlı olmak Alper’e göre değildi. O, hediyeyi hemen şimdi görmeliydi. Böyle boş boş oturarak bekleyemezdi.

Yemek yerken aklı hediye deydi. Oyun oynarken aklı hediye... Televizyon izlerken bile ihtimaller kafasından fırtına gibi geçiyor, ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Merak, beynini sinsi bir virüs gibi

ele geçirmişti ve başka bir şey yapmasına izin vermiyordu.

Tüm gün uğraştıktan sonra annesinden de babasından da en ufak bir ipucu alamayacağını mecburen kabullenmişti. Üstelik hediye, kesinlikle evde değildi çünkü öyle olsa annesi onu yalnız bırakmamaaya çalışır ve dolapları karıştırmasını engellerdi. Alper çaresizdi, elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Ertesi gün umutsuzlukla parka doğru yürüdü. Camı hiçbir şey yapmak istemiyordu, hediyesi bir yerlerde onu beklerken diğer her şey anlamsızdı.

Boş bir bank bulup oturdu. Yanındaki başka bir bankta, kendisi gibi yürüyüşe çıkıp dinlenmeye karar vermiş yaşlı bir adam vardı. Siyah fötr şapkasının altından görünen beyaz saçları, kulaklarına kadar iniyordu; kırışık yüzünde şaşkın ve meraklı bir ifade vardı. İki elini bastonunun tepesine kapatmıştı, sanki çok ilginç şeyler oluyormuş gibi parkı seyrediyordu.

Alper, kendisine ne hediye aldıklarını bir kez daha tahmin etmeye çalışırken çimlere daldı. Kısa bir süre sonra bacağında ufak bir darbe hissedince irkilip ani bir hareketle ayağa fırladı. Yaşlı adam bastonunu uzatmış dürtüyordu onu.

“Bir sorun mu var küçüğüm?” dedi adam, az önce bastonla bacağını oynamaya çalışmamış gibi tatlılıkla. “Seslendim ama duymadın. Biraz dalgın gibisin.”

Alper önce bastona, sonra ona baktı. Adam bastonu usta bir hareketle yeniden önüne koymuş ve ellerini üzerine kapatmıştı. Alper yerine oturdu ve adamın sorusunu yanıtladı. “Evet, bir sorunum var. Annem ve babam bana doğum günüm için bir hediye almış.”

“Hnm,” dedi yaşlı adam düşünceli düşünceli. “Bu bana pek de bir sorun gibi gelmedi. Yoksa hediyeyi beğenmedin mi?”

“Görmedim ki. Hediyemi vermiyorlar.”

“Durum ilginçleşiyor,” dedi yaşlı adam, merakla ona doğru dönerek. “Acaba neden vermiyorlar?”

“Çünkü doğum gününe daha bir ay var.”

Yaşlı adam yeniden, “Hnm,” dedi. “Bu doğru bir karara benziyor. Sonuçta doğum günü hediyeleri, doğum gününde verilir.”

“Ama bekleyemiyorum, çok sabırsızım,” dedi Alper küskünlükle. “Hediyemi istiyorum.”

Yaşlı adam anlayışla başını salladı, fötr şapka bu hareketle aşağı inip kalktı. “İstemeseydin tuhaf olurdu. Hediyeler, kesinlikle istenen şeylerdir.”

Alper ofladı. “İstiyor olmamı annemi ve babamı ikna etmeye yetmiyor. Beklemem gerekiyormuş.”

Adam yine başıyla onayladı. “Anne-babalar kolay kolay ikna olmaz. Korkarım bu çözümsüz bir sorun. Tıpkı bazı matematik problemleri gibi.” Ardından bir kez daha önüne dönüp yerde yiyecek arayan kuşları ilgiyle izlemeye başladı.

Alper yerdeki bir çakıla ufak bir tekme attı, taş yuvarlana yuvarlana gidip çimlerin içinde gözden kayboldu ve birkaç kuşun aceleyle havalanmasına sebep oldu. “Keşke şu bir ay çabucak geçse. Keşke bir ay sonraya gidebilsem.”

Yaşlı adam, etrafı kırıksık dolu gözlerini bir kez daha ona çevirdi. Yüzünde gevşek, muzip bir gülümseme vardı. “Ah çocuğum, öyle desene. Sorun zamansa bunun elbette bir çözümü var.”

Alper umutla ona baktı. Doğru mu duymuştu? “Nasıl yani?” diye sordu.

“Zamanda ileri gitmek, zamanla oynamak ya da buna benzer şeyler yapmak istiyorsan, bunun için gidebileceğin bir yer var.”

Alper sevinçle ayağa fırladı. “Neresi?”

“Zaman Araştırmaları Kurumu,” dedi yaşlı adam. Sanki belediye kadar doğal, sıradan bir kurumdan bahsediyordu.

“Hiç duymamıştım.”

“Herkes bilmez.” Ardından göz kırptı adam. “Belki de biri öğrendiğinde zamanı geri alıp hafızamızı siliyorlardır.”

Alper’in gözleri umutla aydınlandı. “Peki bu Zaman Araştırmaları Kurumu ne yapıyor?”

“Zamanı araştırıyor,” dedi yaşlı adam basitçe.

“Zamanı ileri alabiliyorlar mı?”

“Tahminime göre zamanı durdurabilirler bile.”

Alper başını iki yana salladı. “Sakın böyle bir şey yapmasınlar! Zaman durursa hediyemi almam iyice ertelenir.”

“Eh, bunu onlara söylemen gerek. Orada ünlü bir Zaman Ustası var. O sana zaman konusunda yardımcı olabilir.”

Alper ayağa fırladı. “Öyleyse hemen gitmeliyim.” Sonra etrafa baktı. “Ne tarafa gitmem gerek?”

Yaşlı adam bastona kapanmış ellerinden birini kaldırdı ve sağ tarafı işaret etti. “Şu çim yolu takip et. Sonunda Zaman Araştırmaları Kurumuna varacaksın.”

“Çok teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz,” dedi Alper sevinçle. Ardından yürümeye başladı.

“Zaman Ustası’na, beni de birkaç yıl geriye gönderebilir mi diye sor,” diye seslendi yaşlı adam arkasından. “Şu diz ağrılarının başlamasından hemen öncesine.”

“Tamam,” diye bağırdı Alper arkasına dönerek. El salladı, ardından mutlulukla yürümeye başladı.